

[PROCHOWNY *ai*

N sg m prochowny.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (błędnie zam. probowny).

Przymiotnik od „proch” ‘sypka substancja’: prochowny/ pulvereus. Volck Tttv.

Cf **PROCHOWY**, **PROSZNY**, **[PROSZOWNY]**

KO